

متن پرسش

سلام علیکم عرض ادب و احترام محضر استاد طاهرزاده حفظه الله: در حدیثی حضرت امام محمدباقر علیه السلام فرمودند: «ما عرف الله من عصاه» پرسش من از استاد گرانقدر این است که: چه کنیم که خدا را بگونه‌ای بشناسیم که مانع گناه و معصیت شود؟ یقیناً ما خدا را قبول داریم؛ خود را بنده‌اش می‌دانیم، او خالق و رازق و رب و پروردگار ماست، او مالک ماست، می‌دانیم او مالک قیامت است و... ولی با همه آنچه را که می‌دانیم باز هم معصیت و گناه می‌کنیم. شناختی که از خدای متعال که حضرت باقر علیه السلام آن را مانع انجام گناه می‌داند، چگونه شناختی است؟ از چه جنس شناخت است؟ راه و روش آن چیست؟ سپاسگزارم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: خدای را صد مرتبه شکر که معنای عصیان را از طریق برگزیده‌ترین انسان هستی یعنی حضرت محمد مصطفی «صلوات الله علیه و آله» با ما در میان گذاشت و همه حرف را، آری! خدا می‌داند همه حرف را در یک کلمه قرار داد آن‌جا که فرمود: «قولوا لا اله الا الله تفلحوا» خداوندا! چگونه این حقیقی‌ترین حقیقت بر زبان آن مرد الهی جاری شد که راز رستگاری که همگان به دنبال آن هستند، یک حضور بیشتر نیست. آری! فقط یک حضور، و آن این‌که «اویی» را ببابند که قابل آن است که واله و شیدای او شد و این با کتاب و درس و مدرسه و حتی استدلال نیست، باید به خود آمد و در جان خود متوجه او شد و در هر گناهی می‌یابیم که آن حضور و آن افق، مکدر گشت تا آن‌جایی که جناب مولوی آن مردی که همواره آن حضور را تجربه می‌کرده است با خوردن یک لقمه بیشتر، ندا برمی‌دارد: «از برای لقمه‌ای این خار خار / از کف لقمان برون آرید خار». آری! حکایت معصیت، حکایت موانعی است که ما از محبوب‌مان که همواره در معیت او هستیم و او در کنار ما است محروم می‌شویم. پس تقوا و باز تقوا به همان معنای «إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا». موفق باشید